

2. nedelja po božiču - leto B

Beseda se je učlovečila

V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Ta je bila v začetku pri Bogu. Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo. V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi. In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela. Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez. Prišel je zavoljo pričevanja, da bi pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči. Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet. Beseda je bila na svetu in svet je po njej nastal, a svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli. Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč, da postanejo Božji otroci, vsem, ki verujejo v njeno ime in se niso rodili iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga.

In Beseda je postala meso in se naselila med nami. Videli smo njeno veličastvo, veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin, polna milosti in resnice. Janez je pričeval o njej in klical: »To je bil tisti, o katerem sem rekel: Kateri pride za menoj, je pred menoj, ker je bil prej kakor jaz.« Kajti iz njegove polnosti smo vsi prejeli milost za milostjo. Postava je bila namreč dana po Mojzesu, milost in resnica pa je prišla po Jezusu Kristusu. Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Bog, ki biva v Očetovem naročju, on je razložil. Jn 1,1-18

Hrepenenja in božična sreča

Tokrat smo za začetek pridige odigrali kratko igrico, ki so jo že uprizorili pred polnočnico. Prizor prikazuje, kako se družina pripravlja na božič. Mama briše mizo. Tata bere časopis, Jana na tleh lista katalog igrač. Tine se igra s telefonom.

Jana: Mama, kdaj mi boš kupila tole punčko, ki govori? Vstane in pokaže mami katalog Že eno leto si je želim! Prijateljice v vrtcu jo že imajo!

Tine: Jaz bi pa nov telefon. Vstane in gre do tata, ter mu v časopisu pokaže, kakšnega si želi. Glej, ta je super. S tem lahko snemaš pod vodo!

Mama: Pa mislita, da res to potrebujeta?

Tata: Ko smo že pri željah ... lahko še jaz povem svojo? Jaz pa bi se rad končno malo odpočil. Ne vem, kako bom zdržal pri polnočnici, mogoče bi pa letos raje ostal doma. Res sem utrujen.

Mama: Mislim, da se moramo pogovoriti. Danes je sveti večer, rojeva se Jezus, mi pa razmišljamo, kaj nam manjka. Pa če bi poskusili raje pomisliti, kaj bi pa bilo, če bi se nam te želje zares uresničile?

Jana: O, super bi bilo! Prijateljicam bi lahko pokazala, kako moja punčka govori in potem bi se skupaj igrale.

Mama: Pa misliš, da bi veselje trajalo neskončno dolgo?

Jana: Ja, bi.

Mama: Bodi poštena, saj veš, kako je z igračami. Ko so nove, so zanimive, potem pa ... jih počasi pozabimo.

Jana: No, ja, to je res ...

Mama: Mislim, da enako velja za vse ... tudi zate Tine. Tudi sedanjega telefona si bil vesel ... zdaj pa bi že rad novega. Vidiš, da nam te stvari ne prinašajo trajnega veselja? In tudi ti, Andrej, pomisli, če bi bil res zadovoljen, če bi izpustil polnočnico. Te ne bi grizlo, da si zamudil Jezusovo rojstvo?

Tata: Ne, imaš prav, utrujen sem, a če bi ostal doma, ne bi bil zadovoljen.

Tine: Mama, zdaj me že prav strašiš. Bi nam rada povedala, da so vse želje, ki jih imamo, brez zveze in da si ne smemo ničesar želeti?

Mama: Ne, sploh ne ... se nasmehne in prime Tineta za ramo Želje in hrepenenja nam je dal Bog in so dobra. V nas je posadil neskončno željo po nečem boljšem. Zato kupujemo in kupujemo, se

zatekamo k temu ali onemu razvedrilu, si želimo, da bi imeli mir ... A vse to nas pušča prazne, saj v resnici hrepenimo po Bogu, po njegovi bližini!

Tata: Ko smo sedaj govorili, sem se spomnil, da v cerkvi postavljajo jaslice, ki so zelo povezane z željami, o katerih smo govorili.

Tine: Tudi jaz sem jih videl. Postavili so mesto Betlehem v ognju, Heroda in Herodiado. Ne vidim pa povezave z našimi željami.

Tata: Govorili smo o naših željah, in glej tudi Herod in Herodiada sta jih imela. Herod si je želel moči, Herodiada pa užitka. Ker sta za vsako ceno hotela potešiti ta hrepenenja že na zemlji, sta umorila Janeza Krstnika, ki ju je opozarjal, da ne delata prav, ter dala pobiti nedolžne betlehemske otroke.

Mama: Kaj mislite, sta se potem dobro počutila, ko sta dosegla to, kar sta želela?

Jana: Gotovo ne.

Mama: No, tu se skriva odgovor tudi za nas. Če bomo znali živeti s tem, da nam vedno nekaj manjka, in ne bomo kot Herod in Herodiada za vsako ceno želeli potešiti svojih želja, bomo lahko odprti za Boga in nas bo vedno vleklo k njemu.

Tata: To pa ni lahko, kajne? Kaj ko zmolili k Jezusu, ki se danes rojeva za nas, da bi znali tako živeti?

Vsi: Seveda, dajmo. Prižgejo sveče na adventnem venčku in skupaj s cerkvijo molijo.

KRATKA RAZLAGA

Z našimi hrepenenji ni nič narobe. Tudi z lepimi stvarmi ne: igračami, mobiteli, mirnim počitkom itd. V čem je torej težava?

Če se ne znamo ustaviti oz. se ne ustavimo, nasedemo lažnim predstavam, da bomo ta hrepenenja zapolnili s stvarmi kot je hrana, zabava, tehnika, uspeh ipd. A naših najglobljih hrepenenj ne moremo zapolniti s stvarmi tega sveta. Hrepenenja nas vodijo naprej, v iskanje boljšega, lepšega, trajnejšega – pravzaprav Božjega! Evangelij nas opozarja, da smo Božja lastnina.

Če skušamo hrepenenja zapolniti z minljivimi stvarmi zmanjka prostora za kaj več. Vrnimo se k igrici: Kaj se zgodi, če vedno dobimo stvari, ki si jih želimo npr. najboljše igrače ali mobitel? Zavrtimo se okrog materialnih stvari, od katerih postane odvisno naše zadovoljstvo, naše življenje. Pa je življenje res v igračah, mobitelih ipd. Ne, hrepenimo namreč po tem, da bi bili opaženi, ljubljani, sprejeti!

Podobno je če se zadovoljimo z mirom pred televizijskimi ekrani in v nakupih, mar ne! Potem ne bomo iskali miru v nas samih in v naših odnosih. A le v notranjem miru, v miru z drugimi se resnično umirimo.

Jaslice govorijo o teh hrepenenjih. Sveti trije kralji bodo zgodbo dopolnili. Lahko bi ostali pri Herodu, v mogočnem mestu, pri pomembnosti tega sveta. V sebi so čutili močno hrepenenje po notranji svobodi, pravi moči, resnični ljubezni. V iskanju tega so morali zapustiti dvor, svetno moč in oblast. Odpravili so se na pot v preprostost, kjer so lahko našli Boga, ki edini pomeni izpolnitev vseh hrepenenj.

Tako tudi nas vabijo, da mimo oprijemljivih stvari tega sveta stopamo v Betlehem, k Bogu, ki edini lahko odgovori na vsa naša hrepenenja. Pojdimo v tem letu še bolj zavzeto za kralji, hrepenimo po trajnih odgovorih na naša hrepenenja in ne ustavljajmo se ob minljivih stvareh. Na pot torej v zaupanju, da je prava Luč prišla na svet, da prežene vse naše zablode, ki nas oddaljujejo od trajne sreče.